

ВОПРОШИЩА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 137 • март 2013 • брой 3 • 0.30 лв. • Най-старият български седмичник

**Праведният е
загрижен за
правото на
бедните;
нечестивият
НЯМА ТАЗИ
Грижа.**

Притчи 29:7

Едно силно политическо земетресение раздруса цяла България. Улиците и площадите на много градове в страната ни се изпълниха с протестиращи мъже и жени.

Минаха се двадесет и три години от 10 ноември 1989 година – датата на промяната. През миналата година 10 ноември не бе отбелязан от никаква политическа партия или гражданска организация, нито вестници или телевизия споменаха нещо за него.

Само в „Преса“ от 10 ноември 2012 г. отбелязва: „Никой не тачи 10 ноември. Единствено евангелистите ще отбележат датата с форум за промяната. За 23 години възторгът от падането на Тодор Живков от власт напълно се е изпарил. Нито една от големите партии няма да отбележи тази дата. Единствено Евангелската общност чества събитието с обществен форум на тема „Промяна на промяната“.

Но в замяна на това само три месеца след показаното партийно безразличие народът се надигна на масови протести, изпълнен с гняв и недоволство

Какво означава протест?

Обикновено протестите са израз на недоволство. Някой ни е измамил с големите обещания, които е давал, за да му повярваме и да му гласуваме доверие, за да спечели дадени избори или нещо друго, от което той се облагодетелства. При други случаи ние изразяваме своето недоволство защо се използват стари технологии и начини за производство, а не се въвеждат новостите в него, чрез които се облекчава трудът на човека и намалява цената на продукцията, но собственикът съзнателно прави това, понеже не иска да влага средства, които за него са излишни разходи, понеже и без това е на печалба. Но за него е важна печалбата, а не облекчаването на труда.

Понякога се чува едно неразумно и неоснователно недоволство, когато човек роптае против неща, които не може да промени – Защо има толкова много зло и неправда в този свят? Защо няма справедливост? Защо злите хора живеят в богатство, а добрите са бедни и онеправдани?

Защо има толкова много болести и страдания? Защо едни умират толкова млади, още деца, които не са видели нищо от живота и не са направили зло на никого, а други доживяват дълбока старост и са известни със злите си дела и престъпления?

И за всичко това те отправят своите обвинения към Бога. С това те изявяват не само своето неверие в Бога, но и своето непознаване на Бога.

Можеш ли да обвиняваш Бога, чието съществуване ти отричаш? Само един човек, у когото няма капка разум, може да блъска въздуха с юмруци.

ПРОТЕСТИТЕ

Ако един човек приеме съществуването на Бога, тогава той трябва да приеме и правилата, които този Бог дава, един добър и щастлив живот на земята. Той казва в Своето слово: „Аз съм Господ, твоят Бог, Който те учи за ползата ти, Който те води в пътя, по който трябва да ходиш. Дано би послушал ти заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти – като морските вълни“ (Исаия 48:17-18) Бог казва още: „Той ти е показал, човече, какво е доброто и какво иска Господ от тебе – не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смилено със своя Бог? (Мал. 6:8)

Протестите, които сега раздрусват страната ни, са доказателство, че народът ни открито изявява своето недоволство от промяната, която стана преди 23 години, когато партиите започнаха да разграбват държавата и да ограбват народа, и не иска повече да бъде лъган и мамен с празни обещания. Искането на Евангелската общност „Промяна на промяната“ се оказа единственото разрешение за изхода от голямата икономическа криза на страната ни и високите сметки за тока и парното. Протестите потвърдиха истината, че нашето общество се нуждае от нова и пълна промяна. То не се нуждае от смяна на едно правителство с друго, на една партия с друга, а смяна на цялостната система на управление.

Исканията на протестиращите са конкретни и ясни – нов политически модел на управление; Велико народно събрание, което да направи нужните промени в конституцията; отстраняване от властта на всички „герои“ на досегашния преход, въвеждане на мажоритарни избори, за да се избират за членове на парламента личности от обществото, а не представители на различните партии. Съдиите – районни, градски, околийски, да се избират по места от хората, които ще обслужват.

Всичко това води до пълна промяна на всичко, с което досегашните управляващи се гордееха,

че са направили за тези 23 години. Това стана причина правителството на Бойко Борисов да подаде оставка, парламентът да

се разпусне и да се проведат извънредни парламентарни избори. Президентът Росен Плевнелиев стана главно действащо лице, което трябва да търси изход не само от икономическата криза, която роди тези протести, но и от политическата криза, която възникна в резултат на тези протести.

Настава време на срещи, предложения, обещания, разговори и надлъгвания. Дали народът ще бъде излъган само с намаляването на цените на тока с няколко стотинки, а другите искания и обещания ще бъдат поставени в сферата на големите обещания за далечното бъдеще, ще се види не само от политиците, които ще излязат на сцената, но и от ролята, която има да играе президентът на България – дали ще се съгласи с политиците или ще подкрепи народа и неговите искания, като прояви грижа за неговите нужди.

Единият преход завърши с пълен провал на тези, които досега управляваха страната ни. Предстои нов преход. Какъв ще бъде той и кога ще завърши, зависи от хората, които ще го извършват. Но едно е ясно и дано се разбере от всички, че хора, които не приемат християнските ценности като основа за изграждане на обществото, никога няма да поставят на първо място нуждите на народа.

Пастир Христо КУЛИЧЕВ

НАРОДЪТ СЕ НАДИГНА

Давид беше най-малкият син на баща си Есей, но един от най-славните царе на Бога. Той пасеше овцете на баща си, но Господ му повери Своя народ. Да се грижи за него, да го пази, защитава и съди с Божия мъдрост и сила. Давид единствен дръзна да се изправи срещу Голиат, въпреки отчайващата разлика в силите между двамата. Ръстът на филистимецата не уплаши бъдещия еврейски цар и той решително подходи към битката с него, защото имаше достатъчно основание да го направи. Голиат похули армията на Бога. И това му костваше живота, защото никой, който онеправдае Божия народ, не остава ненаказан. Цар Саул въоръжи Давид със собствените си доспехи и снаряжение, но младият воин каза „ Не мога да ходя с тези доспехи, защото не съм свикнал“. Тогава взе пет гладки камъка, тояга и прашка и се запъти към битката. И я спечели.

Давид спечели още много битки за своя народ и своя Бог. Печелеше, защото преди всяка битка се допитваше до Господа. Бог му отговаряше и го водеше. Давид извърши тежки грехове и понесе сурови наказания за тях, но и написа най-прекрасните псалми в прослава на своя Господ, защото обичаше Бога от цялото си сърце. Тази любов даде силите на еврейския цар да бъде войнстващ и побеждаващ цар срещу враговете на същия Бог, на когото и ние се кланяме.

И ако твърдим, че обичаме този Господ и му служим според силите си, дали и воюваме за Него, както правеше Давид?

Страната ни се тресе от протести. Такива събития не е имало от шест-

надесет години, няма и да има скоро, ако въобще утихнат в близко бъдеще. България е по улиците и протестира. Това не са само протести. Синовете и дъщерите на България се борят за правото си да живеят в родината си, защото имат основание и нужда от това. Мнозина емигрираха, но ние искаме да останем тук и да живеем нормално. Искаме тук да възпитаваме децата си и да градим живота си. Тази възможност ни бе отнета от днешния Голиат. Партийно олигархична система, която вече повече от двадесет години ни ограбва и лъже, налагайки монополи и престъпни методи на управление на държавата. Повече от двадесет години едни и същи лица циркулират в парламента и по високите етажи на властта, разменяйки позициите си временно. Да си политик се превърна в най-доходоносния бизнес, а би трябвало да бъде мисия в полза на обществото. Основни ценности на републиката са нарушени и е налице срастване между изпълнителна, законодателна и съдебна власт. Резултатът от всичко това е повсеместен грабеж на хората и всеобща поквара на ценности, за които предците ни са се борили с кръв. Резултатът е различни нива на всеобща бедност и загуба на лична свобода. Настоящата партийна система, която има своите корени в номенклатурния апарат на социализма и Държавна сигурност, ни докара дотам не само да сме бедни, но и да сме задлъжнели чрез битови сметки, които плащаме директно или не пак на самата държава. Колко може да продължи това? Къде сме ние в тези процеси? Църквата стои ли на правилното място в тези исторически дни за нашата страна и народ?

Продължава на стр.2

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

ДА БЪДЕМ ТВЪРДИ

Римляни 12 гл.

Златен стих: Римляни 12:12: „**Радвайте се в надеждата, в скръб бивайте твърди, в молитва постоянни.**”

С Божията помощ нека разгледаме твърдостта като добродетел и морален принцип. В съвременната църква много се говори за любов, братолюбие, снизходителност и прошка, което никак не е зле, но би било още по-добре, ако се обръща внимание по-често и на твърдостта по примера на пророците, апостолите, ранните християни, апостолските мъже, отците и реформаторите. Най-вече по свършения пример за твърдост на нашия Господ Исус Христос, Който устоя твърдо всички унижения и страдания до смърт, за да плати цената за нашето изкупление. Сам Спасителят казва в Лука 21:19: „**Чрез твърдостта си ще придобиете душите си.**” А на кръста показва Себе Си не само като свършен пример на любов, морално влияние, смирение и като единствения достоен да понесе нашето наказание, но и като свършен пример на твърдост. Твърдостта е възвишена морална норма, присъстваща във всеки един герой на вярата. Твърдостта винаги върви ръка за ръка както с любовта, така и с вярата и надеждата. Точно с тази цел Бог ни превежда през пламъците на изпитанията, за да ни направи твърди във вярата, надеждата и любовта, както стоманата става все по твърда и здрава след

поредното нагриване, удряне с тежкия ковашки чук и охлаждане в студена вода.

Патриарх Авраам беше твърд в своята вяра, когато се покори на Божията заповед да принесе сина си Исаак в жертва. Беше твърд във вярата и надеждата, че Господ ще му го върне възкресен, но и твърд в любовта си към Бога. Точно в този епизод от книгата Битие за пръв път се появява думата любов, така както я разбираме в библейски смисъл, че Бог от любов към нас не пожали Своя Единороден Син. За ради тази си твърдост Бог спря Авраам да пожертва сина си на олтара. Това беше наградата за неговата твърдост. Следователно всеки, който твърдо устоява вярата си, устоява в изпитания, трудности и гонения, Бог ще го възнагради на Своето време.

Бог възнагради Йосиф за неговата твърдост, когато беше изкушаван от сатана чрез жената на Петефрий, въпреки че се наложи за известно време да лежи в затвора. Бог го възвиси и го направи втори след фараона. Бог възнагради пророк Данаил, който въпреки царската забрана продължи да се моли на Господа, като го запази жив в рова на лъвовете. Бог възнагради по-преди и Йов за твърдостта му в надеждата, че неговото изпитание ще свърши. Бог възнагради Сина Си, че устоя на кръста твърдо за нас, като Го възкреси от мъртвите и Му подари най-великото име. Бог ще възнагради и нас в съдния ден дори и ако се наложи да дадем живота си за вярата. Твърдостта винаги е жертвоготовна, както ни учи и тук ап. Павел в Римляни 12:1,2: „**И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете**

от опит що е Божията воля - това, което е добро, благоугодно Нему и свършено.”

Както подчертахме, вярата, надеждата и любовта генерират в нас твърдостта. Вярата, че има Бог, Който да избавя в дни на напасть, надеждата, че страданието рано или късно ще свърши и любовта, която ни кара да осъзнаваме колко много сме възлюбени и нищо няма да ни отлъчи от любовта в Христос. Ето как Библията говори за това: Относно твърдостта във вярата в 1 Петрово 5:8,9 четем: „**Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете се нему, стоейки твърди във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви в света.**” Тази истина ни показва, че не сме сами, когато страдаме заради вярата си, не само че Бог е загрижен за нас и ще мъсти на гонителите, но и фактът, че мнозина по света са страдали, страдат и ще продължат да страдат за Христос някъде по лицето на земята, докато Господ не се върне.

Относно твърдостта в надеждата ние четем в Колосяни 1: 23: „**...ако останете основани и твърди във вярата и без да се помръднете от надеждата, открита вам в благовестието, което сте чули ...**”

В заключение: Когато сме на зъболекар, ние не помръдваме от стола с надеждата, че болката ще свърши и ще имаме по-красива усмивка. Надеждата във вечния живот чрез Христа ни дава твърдост в страданията, изпитанията, лишенията и гоненията, че един ден не само ще свършат, но ще се явим пред Него в едни обновени, възкресени тела и ще бъдем въведени в едно царство, където царуват само радост, мир и любов, и смърт няма да има вече.

Пастир Атанас ТИХЧЕВ

НАРОДЪТ СЕ НАДИГНА *Продължение от стр. 1*

Църквата е отхвърляна в днешни дни също като Давид, който беше най-малкият брат. Хората се сещат за нея в краен случай, когато са изчерпали всички свои варианти да се справят с проблемите си. Това не бива да е причина за пасивност, а предизвикателство към нас. Защото единствено църквата има качествено разбиране за истина и правда и имаме шанс да го предложим на този свят в дните му на лутане. Църквата има и своето разбиране за лидерство, което ни е дадено чрез свършения пример за водач от самия син на Бога Христос. Затова християните трябва да поведат това общество. За да спре лутането и да дадем правилна посока на народната болка. Нито един процес в болното ни общество няма да мине без активната водеща роля на църквата. Ясно е и е просто. Защото Бог ни е дал дарбата да знаем посоката, познавайки истината. Църквата както Давид днес трябва да каже: „Не сме свикнали с тези доспехи”. Да отхвърлим оръжията на този свят и да влезем в битка с днешния Голиат, прегръщайки Словото на Бога и молитвата. Защото ние сме част от този народ и сме също толкова засегнати от произвола

на политическата класа. А всеки, който онеправдава или хули армията на Бога, получава своята награда, както Голиат я получи.

Скъпи братя и сестри, къде сме ние в това усилено време? Усилно ли се включваме в това да извоюваме правото на правдата или чакаме бурята да отmine. Осъзнаваме ли своето място в това общество и в болзнените процеси, през които то преминава. Сега е време за битка със злото, както и да изглежда отстрани. Защото всеки, който ни лъже или ограбва, върши зло. Изходът от тази битка е предизвестен и ние трябва силно да извикаме, че злото няма да надделее и да дадем вяра на нашите обръкани сънародници. Мястото ни е в първите редици на протестите. Всеки според дарбите, които е получил от Бога. Защото протестите не са само на улицата. Там е началото. Истинските битки тепърва предстоят и те са много по-трудни и продължителни от един уличен протест. Битки, в които тепърва ще се брани истината за бъдещето на държавата. Ако не издигнем своя глас, който познава истината, обричаме себе си и народа си на още дълги години нищета. Затова нека да излезем сред хората и да дадем вкус и посока на това общество. Защото Бог ни заръча да бъдем сол и светлина на този свят.

Даниел ДОНЕВ

21. Йосиф в Египет

До нас не са достигнали египетски описания за пребиваването на евреите в Египет, но има доста косвени доказателства, които ще продължим да изброяваме в този брой.

Годините на суша, неурожай и глад в нилските земи са потвърдени многократно. Ще цитирам малка част от египетския цар Цезер: „Аз съм загрижен много за тези, които се намират в двореца, поради нещастieto, защото река Нил не е дошла в продължение на 7 години. Тук има малко полски плодове, липсват зеленчуци, липсва всичко за ядене.” Колко точно Библията описва 7-те плодородни и 7-те гладни години.

Библията описва Йосиф като вещ организатор, който във време на 7-те плодородни години построява складове и събира излишното зърно в тях. Когато след тях настават 7 гладни години, тогава Йосиф продава от складовете. Това е и поводът за голямото пътуване, което довежда цялото семейство на Яков в Египет. За преминаването им на границата ви-

цекралят Йосиф получава специално разрешение на фараона. Върху един папирус един граничен чиновник пише на своя началник: „Ние разрешихме преминаването на бедуинските племена от Идомея през укрепленото на Менефта в Зеку и оттам за блатистите места край Пер – Атум, за да запазим техния живот и живота на техните стада във владенията на царя, доброто слънце на земята.” Пер – Атум, който се появява тук в йероглифния текст, е библейският Питом в земята Гесем. Така пише и в Библията, че евреите се заселиха в Гесем. А град Питом е един от градовете в Египет, за които Библията пише, че по-късно е обременен с робския труд на евреите (Изход 1:11). Земята Гесем е била много подходяща за скотовъдството на евреите. Точно такава, каквато я описва Библията.

Библията много точно описва балсамирането на Яков. „Йосиф заповяда на служещите му лекари да балсамират баща му Яков... и лекарите работеха над него пълни 40 дена; защото толкова е пълното време за балсамиране” (Битие 50:2,3).

БИБЛИЯТА Е ПРАВА И ДНЕС

Херодот, големият пътешественик на античния свят и пътеписец №1 казва „колко точно отговаря това описание на египетския обичай”. По-късно и Йосиф бива погребан по същия начин. При управлението на фараоните „един пясъчен жител” никога не би могъл да стане вице-крал. Номадите отглеждат овце, кози, магарета, а няма нищо по-противно за египтяните от дребното скотовъдство, защото „египтяните се гнусят от всеки овчар”. (Бит. 46:34). Само при чуждестранните владетели - хиксите, един азиатец е могъл да се издигне до най-висок функционер в държавното устройство.

При управлението на хиксите имало често чиновници със семитски имена. По скарабейте, от времето на хиксите, неуборимо бе разгледано името „Яков – хер”

Американският египтолог Джеймс Хенри Бристед е категоричен, че именно по това време израиляните са се преселили в Египет. **М**

125 ГОДИНИ БЛАГОВЕСТИЕ

Слово, произнесено от пастир Симеон Димитров Попов в Българската евангелска църква гр. Шумен на 9 май 1982 г. по случай 125 г. от пристигането на първите евангелски мисионери американци - д-р Алберт Лонг, богослов, и д-р Уесли Притиман, лекар, в Шумен през ноември 1857 г.

Помнете ония, които са били наставници, които са ви говорили Божието слово и като се взират в сетнината на техния начин на живот, подражайте вярата им.

Послание към евреите 13:7

Разумните ще сияят със светлостта на простора, а ония, които обръщат мнозина в правда – като звездите от векове на векове. *Данаил 12:33*

Любезни братя и сестри,

Днес честваме 125 години от пристигането на първите мисионери в нашия град.

Тяхната памет и велико дело се споменава не толкова от нас вярващите евангелисти, колкото от учените историци. Преди 50 години имаше в Народния театър честване на тяхното дело.

Преди няколко години ме посети един наш лекар, сега вече покойник. „Кой е този доктор Бретман”, ме запитва той. Можете ли да ми кажете нещо положително за него?

„Защо се интересувате за него”, го попитах аз.

„Защото той е първият, който открил аптека в нашия град и провел първите здравни курсове”, ми каза моят гост. И тогава аз му дадох някои обяснения за доктор Притиман, а не Бретман, както навремето го назовавали шуменци.

Защо тази заран споменаваме тези двама мисионери? Не за да им се покланяме или да ги имаме като ходатаи между нас и Бога, а за да благодарим на Бога, че ни ги е дал в миналото. Нали и Яков, брат Господен, твърди: „Всяко дадено добро и всеки свършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините”/1:17/. Освен това искаме и да се учим от тях и да им подражаваме. Трябва да си признаем: Ние всички подражаваме. Свършени оригинали няма. Въпросът е кому подражаваме. И това определя съдбата ни. Нашият народ е дал нещо на света. Чрез Кирила и Методий ние дадохме на славянството Библията, Словото Божие и писмеността. А чрез поп Богомила посяхме семената на Реформацията, която преобразува из основи световния духовен мир.

Но тука имаме чужденци, които служиха на народа ни с чудна любов и саможертва. Всъщност те ни върнаха това, което ние преди повече от

600 години изгонихме като мръсна дрипа с огън и меч от нашата изстрада дала земя. Изминаха 125 години. И ние отбелязваме идването им, защото то е начало на благотворни влияния за народа ни. Човек просто не знае на какво повече да се чуди: На тяхната висока интелигентност, на дълбоката им вяра в Бога, на чудното им смирение или на готовността им да забравят себе си и да се жертват за народа ни.

Оставили културни условия на живот, те дошли при примитивен начин на работа, обкръжени от подозрения и глухи неодобрения, но и от много любов. Целта не е била да основават евангелски църкви, но да събуждат духовния живот сред православната църква. За жалост последната ги приела враждебно. Един младеж казал на своя учител: ”Доиде ми идея, за която съм готов да умра. Тези мисионери имаха тази велика идея, служба на нашия народ и се жертваха.”

Защо избрали Шумен? Предполагам, че в Шумен имало тогава многобройна интелигенция. Лайош Кошут и неговите сподвижници оставили златни следи сред шуменското население. Театър, оркестър и други културни прояви показвали, че мисионерите тук ще бъдат по-добре разбрани.

Идещи от Цариград с параход на 22 октомври 1857 г. д-р Лонг и -р Притимен пристигнали във Варна. На другия ден продължили на коне пътя си за Шумен. Придружавал ги д-р Блис, мисионер между арменците в Мала Азия. Той пише: „Това мое първо запознанство с българите ми е оставило много благоприятно впечатление. Очевидно цивилизацията у тях е на по-високо ниво от други жители на Мала Азия. Българите имат по-добри къщи, по-добри коли, по-добри земеделски оръдия. Навсякъде, където минавахме, все намирахме нещо да ни напомни, че сме в Европа, а не в Азия. По пътя от Варна за Русе има телеграфна линия и всеки град има своя телеграфна станция с телеграфисти французи, англичани и поляци. Неведнъж, без молба от наша страна, пристигането ни в някой малък град биваше по телеграфа предизвестено и при нашето пристигане намирахме приготвени за нас квартири”.

Пътят от Варна до Шумен е около 44 мили или 18 часа на кон. „Срещаша ни коли, натоварени с жито. През 18-те часа път ние преброихме почти хиляда коли. Голяма част от коларите бяха българи, малки на ръст, но изправени мъже, грубо, но чисто облечени, мъжествени, в същото време скромни в държанието си. Те обръщаха честни, спокойни лица към нас, като отговаряха с уважение на поздравите ни, същевременно лица, които свидетелстваха за природна интелигентност.

(Следва)

Пастир Симеон ПОПОВ

УЛРИХ ЦВИНГЛИ (1484-1531)

Развитието на реформацията във Франция и Швейцария сочи едно по-силно сближаване на позициите на нейните водачи. Църквите, които се създават под тяхното влияние в двете страни, се обособяват в едно крило на протестантството, наречено „реформирани църкви”. По този начин исторически те започват да се разграничат от „лютеранските”. Затова някои наричат това развитие „реформирана реформация”. Тя започва в годините 1519-1520 в Швейцария под водачеството на един дотогава католически свещеник – Улрих Цвингли.

Улрих Цвингли е роден на 1 януари 1484 година. Бащата на Улрих бил фермер, искал синът му да получи добро образование. Най-напред го изпраща на училище в Базел и Берн, а след това в прочутия университет на Виена. Там той се запознава с идеите на Еразъм Ротердамски и с тези на Уиклиф и Ян Хус.

През 1506 г. Цвингли получава степен магистър на хуманитарните науки. В края на 1518 година получава покана от градския съвет на Цюрих да започне пастирска работа там и той го приема с радост. Той излага пред съвета своите намерения да проповядва цялото Евангелие, като казва: „Историята на Исус е била толкова дълго скрита от погледа на хората. Моята цел е да излагам цялото Евангелие ... като прониквам в цялата му дълбочина, сравнявайки текст с текст и издигам искрена и нарастваща молитва да ми бъде позволено да открия какъв е умът на Святия Дух. Това е за слава на Бога, за възхвала на Неговия единствен Син, за спасение на душата и за тяхното наставяне в истинската вяра, на което искам да посветя моето служение.”. На 1 януари 1519 година Цвингли застава на амвона на една от църквите в Цюрих. Първото нещо,

което казва на многобройното събрание, е „Към Христос

– към Него искам да ви вода, към Христос – истинския извор на спасение...” Веднага в следващия неделен ден той отваря Библията, която години наред е била заключена, и започва да чете от Евангелието на Матей. Наред с изложението на основните истини за идването на Божия Син като Спасител той призовава слушателите към покаяние и отхвърляне на всички прегрешения. Същевременно в проповедта си вмъква определени социални и политически елементи, като изобличава влечението към лукс, екстравагантното обличане, несправедливото отношение към бедните, безделието и наемническата служба в армията. Във фокуса на проповедта му е в пълното упование на Бога. Слушателите усещали, че той самият черпи своята сила и радост в Бога.

По това време в Цюрих пристига продавач на индулгенции. Цвингли започва енергично да проповядва против тази търговия с вярата на хората и успява да убеди градската администрация да прокуди Самсон извън пределите на кантона.

Тогава епископът на Констанц поставя искане пред градския съвет да осъди и санкционира Цвингли. В отговор той убеждава кмета и членовете на съвета да организират публичен диспут. На уречената дата диспутът се провежда в присъствието на огромно множество хора. Цвингли води полемиката със завладяваща убедителност, основана на библейските текстове и спечелва видните граждани на Цюрих на своя страна. Съветът му дават право да разпространява идеите си свободно във и около града. Освен това се отменя католическата меса, премахват се изображенията, обект на поклонение, погребенията и кръщенията стават безплатни. По съвета на Цвингли градската управа задължава манастирите да предоставят

БЕЛЕЖКИ ЗА РЕФОРМАЦИЯТА

по-голямата част от приходите си за нуждите на образованието и издръжката на учители и професори. Тези решения и промени са приети почти веднага в Базел, в Берн и други немско говорещи кантони.

Изплашени от нарастващото разпространение на реформаторското влияние градските управи на някои от кантоните, които остават верни на Рим, подготвят военни действия. Цюрих е нападнат внезапно от протестантските сили, наброяващи около 8000 души, и превзет. В отговор реформаторските сили събират малка армия от 2700 души с надеждата да нанесат ответен удар. Цвингли участва в тези действия като капелан и пада убит през 1531 година край град Капел. Когато Лютер научил за това, бил дълбоко покрусен, но дал обяснение, че по този начин Бог е показал неодобрение към употребата на оръжие за защита на вярата.

Един от сътрудниците на Цюрих Йохан Хайнрих Булингер свиква събор на всички реформирани кантони в Швейцария и тогава се приема Първата Швейцарска (Хелветска) изповед на вяра.

Цвингли развива основните си доктринални позиции, по подобие на Лютер, в 67 тезиса, които излага на диспута през 1523 година и върху които проповядва последователно. В първите 16 члена от тях той разглежда авторитета на Священото Писание, което произлиза от абсолютния авторитет на Исус Христос в Църквата. *Всеки, който твърди, че Евангелието е невалидно без потвърждението на Църквата, съгрешава и се противопоставя на Бога. Всички, които пребъдват в Него, са Божи чада и това е Църквата или общението на светиите, Невестата Христова. Там се слуша и изучава Божията воля, човекът е привлечен чрез Неговия дух и променен в Него.*

Пастир Данаил ИГНАТОВ

ЗА ВАС ЖЕНИ

ЧИСТОТА

Чистотата е друга черта на християнския характер. Буквално чистота значи нещо, което не е изцапано, незамърсено. Отнася се не само до материалните неща, дори в повечето случаи чистота значи непокорност, безукорност, непорочност, невинност.

Чистотата е част от целомъдрието. Не можем да говорим за целомъдрие, без да разбираме нравствена, морална, духовна чистота.

Не можем да живеем целомъдрено, без да живеем в чистота.

Чистотата е важно нещо за всеки човек. Ние отделяме много време, за да поддържаме чисти и подредени домовете си, дрехите, телата си. Но най-важна е не физическата чистота, но чистотата на нашата същност – ум, сърце, душа.

Чисти тела не значи чистоплътни, но неопетнени от грях и поквара.

Исус даде пример с чашата, която символизира нашата същност. Каза, че фарисеите чистят чашата отвън, а отвътре тя е пълна с нечистотии – грабежи, насилие, и ги нарече лицемери.

„Очисти първо вътрешността на чашата, за да бъде външността чиста. Също така и вие отвън се виждате на човешките праведни, но отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие“ – каза Исус в Мат. 23:25-28.

Какво значи вътрешна чистота?

На първо място вътрешна чистота значи чист, непокорен, неизвратен ум. „Ум Христов“ (I Кор. 2:16).

Затова съветът на Божието Слово е „Да се об-

новите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината“ (Еф. 4:23,24).

„Преобразявайте се чрез обновяване на ума си, за да познаете от опит що е Божиата воля, това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено“ (Римл. 12:2).

„Не бивайте деца по ум – но бивайте пълнолетни по ум“ (I Кор. 14:20), т.е. бъдете зрели, чисти „да не се обхождате вече, както се обхождат езичниците (невярващите) по своя суетен ум, помрачени в разума, поради невежеството и поради закоравяване на сърцата им, които, изгубили чувство, са се предали на сладострастие да вършат ненаситно всякаква нечистота“ (Еф. 4:17-19).

Затова апостол Петър пише за своите послания „И в двете събуждам чрез напомняне вашия чист разум“ (II Петр. 3:1).

Какъвто е умът ни – чист или нечист, такива са мислите ни – чисти или нечисти, каквито са действията ни – чисти или нечисти.

На второ място вътрешна чистота значи чисто сърце.

Затова Соломон съветва „Повече от всичко друго пази сърцето си, защото от него са изворите на живота“ (Пр. 4:23).

Исус каза „От сърцето произхождат зли помисли, убийства, прелюбодеяния, кражби, лъжесвидетелства, хули“ (Мат. 15:19).

Също, че пожеланието е прелюбодеяние. „Всеки, който гледа жена да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Мат. 5:28).

Затова псалмопевецът се моли „сърцето ми нека бъде непорочно“ (Пс. 119:80).

Омразата е чувство, което се заражда в сърцето на човека, а Божието Слово казва: „Всеки, който мрази брата си, е човек – убиец“ (I Иоан 3:15).

Омразата е не само отрицателна емоция, но

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

тя е грях, който разяжда, убива. Първо убива нас, ако ѝ позволим да се загнезди в сърцето ни. Затова Бог иска сърцата ни да са чисти, за да живеем щастлив, истински живот.

Затова псалмопевецът се моли „Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и Дух постоянен обновявай вътре в мене“ (Пс. 51:10).

Чисто сърце значи ново, променено, обновено, новородено от Исуса, изчистено от грях, чрез Неговата кръв.

Значи сърце, подчинено и ръководено от Божието Слово.

Вътрешна чистота значи чист ум, чист ум – чисти мисли, чисти мисли – чисти сърца, чисти сърца – чисти чувства, чисти чувства – чисти действия, чисти действия – чист, свят, непорочен живот.

И обратно – нечист ум – покварено сърце, покварени чувства, покварени действия – далече от Бога.

Вътрешна чистота значи запазване на чисти, девствени тела, умове, мисли, чисти чувства и желания.

Значи запазване на цялостната ни човешка същност чиста, неопетнена, непоковарена от грях, за да може в нея да обитава Св. Дух, който ни помага в нашето всекидневно изчистяване и освещаване. Т.е. – да приличаме повече на Исус Христос, като придобиваме повече от Неговия характер, от Неговата съвършена чистота, която ни довежда до „онова освещение, без което никой няма да види Господа“ (Евр. 12:14).

По случай празника на жените, Благовещение, поздравявам всички жени с Пс. 51:10 – „Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и Дух постоянен обновявай вътре в мене“.

Честит празник, мили сестри!

ЦМ

1. До седемте църкви от Откровение

В далечната 1996 г. бяхме поканени със съпругите си на една 5-дневна международна конференция за пастири, ръководители на съюзи и преподаватели в богословски училища. Преди конференцията щяхме да направим тридневна екскурзия до седемте църкви в Откровение, до които Исус отправя своите писма. А след конференцията щяхме да посетим о. Патмос, където апостол Йоан получи видението не само за седемте църкви, но и за цялата книга Откровение.

Благодарихме на Бога за тази чудесна възможност, която ни даваше. В това пътуване ние още веднъж опитахме Божиата милост и грижа. Маршрутът ни бе с влак София - Истанбул. След това със самолет Истанбул - Измир. И в Измир се събирахме цялата група, където два рейса щяха да ни извозят до Кушадасъ, където щеше да се състои конференцията. Ние решихме от София да тръгнем два дни по-рано, за да разгледаме Истанбул. Никога не бяхме ходили в Турция. Всичко мина добре. Получихме визи. В чудесно настроение синът ни помогна да се настаним в спалния вагон. За наше удоволствие третото място не бе заето и всичко започна много обещаващо. Когато стигнахме на Капитан Андреево, на граничния пункт с Турция, оказа се, че визите ни са изтекли. При издаването са вписали по-ранни дати и ни свалиха на гарата. С огорчение видяхме как влакът потегли за Истанбул. Разочарованието ни бе голямо. Освен материалната загуба, защото предварително бяхме заплатили всичко по-важно, бе и това, че ще пропуснем конференцията, възможността да разгледаме не само Истанбул, но седемте църкви и о. Патмос. Възможност, която едва ли друг път ще ни се отдаде. Обратно няхме спален вагон. Капнали от умора и безсъние по обяд безславно се прибрахме у дома. Екскурзията и конференцията вместо за 15-16 дни приключи за една вечер. Когато се прибрахме, телефонът ни иззвъня. Нашата приятелка д-р Котева ни видяла от трамвая и ни попита какво става? Тя ни окуражи с думите: „Аз ще се моля.“

Ние знаехме, че виза се получава най-бързо за 20 дни, но знаем, че когато Бог се намеси, стават чудеса. Помолчихме се и рано сутринта в понеделник съпругът ми отиде в турското посолство с мисълта, че ако Бог направи чудо, можем да стигнем навреме. Наистина за сетен път изпитахме Божиата вяност и сила. Посолството работи до 18 ч, но нашите визи получихме в 18,20 ч. Международният влак за Истанбул е в 20,20 ч. Имахме само 2 часа, за да си купим билети, да отидем у дома, да приготвим багажа си и да се върнем до гарата. Но Бог се беше погри-

жил. Влакът имаше 2 часа закъснение. Така че ние имахме достатъчно време. Намерихме и спален вагон и наново потеглихме, обогатени с още една опитност.

Двата дена, предвидени за разглеждане на Истанбул, преминаха в пътуване и изваждане на нови визи. Вторник преди обяд ние стояхме пред летището в Истанбул. Докато търсехме място, където да се настаним, за да изчакаме, докато стане време в четене на книгите, които си носехме, до нас се доближи един таксиметров шофьор, който ни предложи услугите си. Казахме му, че имаме само 3 часа до излитане на самолета ни. „Чудесно, за 2 часа аз ще ви разведа из града и ще ви върна навреме.“ Предложението бе чудесно. Наистина успяхме да видим центъра, Синята джамия, „Св. София“, Сарая, заведе ни на самия бряг на Босфора. Остана време дори да посетим чаршията и да изпълним поръчките на децата си. Когато седнахме в самолета, влязохме в първоначалния график. Всичко, което изглеждаше провалено, се изпълни, но в друг вариант. Нищо не се провали. Вместо два дена и две нощи за разглеждане на Истанбул за няколко часа ние видяхме достатъчно. Още веднъж се убедихме, че Божиите пътища не са като човешките. Благодарихме на Бога, извадихме туристическата карта и започнахме да се наслаждаваме на това, което ни предстоеше.

В Измир ни чакаха два модерни рейса с климатик (нещо, което по това време бе рядкост в България). Те събраха участниците в конференцията, дошли с различни полети. Два часа и половина пътувахме по крайбрежието на Егейско море. Направи ни впечатление, че цялото крайбрежие е застроено с големи сгради, модерни комплекси с алуминиеви дограми, обзаведени тераси. Върху покрива на всяка сграда – соларно съоръжение. Неща абсолютно непознати тогава за нас.

Пристигнахме в Кушадасъ – един модерен курорт.

Бяхме изумени от луксозния хотел, уредбите и обслужването. Казахме си, че нашата представа за Турция е била много погрешна.

Цв. КУЛИЧЕВА

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2,

тел.: 02-8394-117

ISSN 0861-3826